

Els bisbes d'Ucraïna visiten el Papa emèrit

► Benet XVI, papa emèrit, apareix molt poc en públic. Viu en el silenci i en la pregària, com va dir que faria quan va renunciar. Però el 21 de febrer va rebre els bisbes d'Ucraïna, com mostra aquesta foto en què els bisbes reben, agenollats, la seva benedicció. Aquests bisbes feien la visita *ad*

limina, i després de ser rebuts pel papa Francesc van demanar de trobar-se amb el papa emèrit Benet XVI, que els rebé en els jardins vaticans prop de la gruta de la Mare de Déu de Lourdes i els va manifestar el seu dolor per la situació d'enfrontaments bèl·lics que es viu al seu país.

GLOSSA

Passar fent el bé

Caminant per un carrer cèntric vaig veure, uns metres enllà, un captaire que demanava almoïna assegut a terra. Quasi alhora, d'un bar proper sortia un noi d'entre setze i divuit anys. Portava en una mà un refresc i, a l'altra, un cafè amb llet en un got per emportar. S'apropà al captaire i li lliurà el cafè amb llet. Intercanviaren unes paraules i el noi continuà el seu camí amb el refresc a la mà. Suposo que, una estona abans, el noi que anava pensant a beure un refresc, en veure el captaire al carrer, entrà al bar i comprà les begudes per a tots dos. «L'home just viu rectament i obra el bé [...]. No oprimeix ningú, restitueix les penyores als deutors i no roba mai res. Comparteix amb el famolenc els seus aliments i dóna vestits al qui no en té» (Ez 18,5.7).

Caminar veient el que succeeix al nostre entorn. Veient i mirant. Sentint i escoltant. Vivint i ajudant a viure. Copsar on sóc, amb qui camino, qui resta a la vora del camí. Detectar-hi els més petits, els qui estima el Senyor, i donar-hi resposta. Saber posar en pràctica els ensenyaments apresos en la lectura

de la Paraula de Déu, en la catequesi, en el moviment o en el grup apostòlic, en les homilies dominicals, en la pregària personal o compartida... Descobrir les situacions de passió i mort que viuen tantes persones i que actualitzen la passió i la mort en la creu de Jesús, també les situacions de resurrecció que fan present la bondat i l'amor del Pare de tots. Descobrir la presència de Déu, bategant ben viva, en el món. Seguir el camí del Mestre. «Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el va ungir amb l'Esperit Sant i amb poder, com va passar fent el bé [...] perquè Déu era amb ell» (Ac 10,38).

Passar pel món fent el bé. Una proposta a l'abast de les persones de totes les edats i condicions. Només cal deixar-se portar per la llei de l'amor. Com va fer el noi del relat i com cal confiar que seguiran fent ell i tants d'altres que, amb mirada atenta al seu entorn, volen estimar el proïsme i així, també, estimar Déu. Perquè la nostra fe no es queda tancada en un lloc; la nostra fe és, com el cafè amb llet del noi, per *emportar...* i compartir!

Enric Puig Jofra, SJ

AGENDA

- **Dimarts 31**, Missa Crismal, a les 11.30 h, a la Catedral.
- **De l'1 al 5 d'abril**, Pasqua Jove, a Vandellòs.
- **Horaris de Setmana Santa a la Catedral:**
 - Dijous 2**, Missa de la Cena del Senyor, 19 h. / Hora Santa, 22 h.
 - Divendres 3**, Celebració de la Passió del Senyor, 12 h. / Processó del Sant Enterrament, 20 h.
 - Dissabte 4**, Ofici Capitular, 10.30 h. / Vetlla Pasqual, 21.30 h.
 - Diumenge 5**, Pasqua, 12 h, Missa Estacional (concelebrada pels mossens de totes les parròquies de la ciutat).

PARAULES DE VIDA

Contemplar, celebrar, viure

La celebració del Diumenge de Rams en la Passió del Senyor constitueix el punt de partida de la Setmana Santa. Durant aquests dies un ambient de religiositat envaeix els carrers dels nostres pobles i ciutats. Els actes religiosos, tant en els temples com fora d'ells, creen un clima de fe i una sensació de que estem davant uns dies sants. Tots els cristians celebrem els mateixos esdeveniments i, no obstant això, cada poble té les seues pròpies tradicions, la seua manera peculiar de celebrar la passió i mort del Senyor. Malgrat la secularització de l'ambient, durant aquests dies la tradició i la fe s'uneixen per recordar l'entrega del Senyor per tots els homes. Aquest record ha de ser, al mateix temps, contemplació, celebració i vivència.

Són dies per contemplar al Senyor. Contemplar és centrar la mirada i el cor, és mirar amb ulls de fe i d'amor. La participació d'una manera o altra en les desfilades processionals, en les quals es mostren diferents moments de la Passió i on, amb imatges i altres signes, s'anuncia la mort del Senyor; una visita a l'Església, una estona d'oració davant una imatge del Senyor crucificat, etc... Són petits detalls que ens poden ajudar al fet que visquem aquests dies centrats en Crist. Quan mirem a Crist descobrim la bellesa del seu amor i sentim en el nostre cor un desig d'estimar-lo. El fruit de la contemplació és créixer en l'amor al Senyor.

Són dies per celebrar el misteri cristià. Allò que s'anuncia als carrers es fa present en les celebracions litúrgiques sota el vel dels ritus i dels símbols. És una presència sacramental, però real, del misteri de la nostra salvació. Durant els dies del Tridu Pasqual acompanyarem al Senyor en el lliurament de la seua vida fins a la mort; romandrem en oració al costat del sepulcre i viurem el goig de la resurrecció. L'Eucaristia, el gest de rentar els peus dels deixebles, l'agonia de Getsemaní, la Creu, el sepulcre, etc... Tot ens parla d'Aquell que no va venir a ser servit, sinó a «servir i donar la vida per molts» (Mt 20,28). La litúrgia ens ajuda a unir-nos realment al misteri de Crist.

Però la contemplació i la celebració no són un fi en si mateixes. Tot desemboca en la vida. Qui ha contemplat i celebrat el misteri de Crist està cridat a viure des d'Ell. Després de rentar els peus dels deixebles, Jesús els va dirigir aquestes paraules: «Enteneu això que us he fet? Vosaltres em dieu "Mestre" i "Senyor", i feu bé de dir-ho, perquè ho sóc. Si, doncs, jo, que sóc el Mestre i el Senyor, us he rentat els peus, també vosaltres us els heu de rentar els uns als altres. Us he donat exemple perquè, tal com jo us ho he fet, ho feu també vosaltres» (Jn 13,12-15). En la visió de Joan, l'acte de rentar els peus no és més que l'Eucaristia feta vida. És en la vida de cada dia on ens hem d'examinar per veure si allò que contemplem i celebrem, arribem a viure-ho. Si ho fem així, estarem seguint els passos de Crist.

Que a tots ens arribi la gràcia que brolla de la creu.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

ENTREVISTA

ALBERT FIGUERAS

70 vegades 7

Si hi ha una cosa que no ha canviat en els 70 anys de vida de Càritas Diocesana de Barcelona és el servei que ofereix d'acollida i d'acompanyament de les persones que viuen situacions de vulnerabilitat. L'evolució de l'acció social de l'entitat, a través d'històries de persones a les quals ha acompanyat i acollit, ha quedat plasmada en el llibre *70 vegades 7* (Plataforma Ed.) d'Albert Figueras.

El títol és molt suggerent i evangèlic...

Vàrem donar voltes al 70... i aviat va sortir *70 vegades 7*, perquè les històries que s'hi expliquen passen en una setmana. Però a ningú no se li escapa una segona lectura relacionada amb la idea de persistir, sense defallir d'intentar les coses una vegada i una altra.

Què transmet el llibre?

La feina extraordinària —poc coneguda i menys reconeguda— dels treballadors socials. Entitats com Càritas contribueixen a trobar solucions quan sembla que ja no n'hi ha. Imagineu què passa quan una dona surt de treballar, la policia li demana papers i, per no tenir-ne, la volen tornar al seu país aquella mateixa tarda? I la seva filla és amb una veïna i no la pot anar a buscar per endur-se-la; i, a sobre, és cap de setmana... Sort que a l'altra banda d'algun telèfon sempre hi ha persones preparades per intentar trobar una solució.

El contacte amb Càritas li ha canviat la vida?

He parlat amb persones que es dediquen a millorar una mica la vida de qui es troba en situacions desesperades. No pots escoltar i quedar-te tan ample... El repte ha estat intentar transmetre aquesta sensació i donar a conèixer històries de superació i històries de fracàs, angoixa i alegria, ràbia i satisfacció. Empatia. Humanitat.

Òscar Bardají i Martín

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Pel servei

Senyor,
Posa'ns al servei
dels nostres germans
que viuen i moren
en la pobresa i en la fam
per tot el món.
Confia'ns-els a nosaltres, avui;
dóna'ls el pa de cada dia
juntament amb el nostre amor
ple de comprensió,
de pau i de joia.

Senyor,
fes que miri de confortar
i no de ser confortada,
que miri de comprendre
i no de ser compresa,
que miri d'estimar
i no de ser estimada;
perquè oblidant-se d'un mateix
hom es retroba,
perdonant som perdonats
i morint es ressuscita a la vida eterna.

Amén.

Mare Teresa de Calcuta

SER PADRES

A favor de la salut mental

Mi obligació como profesional de la salud mental es advertir a los padres en general —tanto de familias íntegras como de familias separadas— que estén en conflicto que, mientras más duren sus trifulcas, más problemas tendrán sus hijos. ¿A que esto parece fácil de entender? Pues no se crea, porque a muchos no les acaba de entrar en la cabeza...

Se ha comprobado que los niños de familias en las cuales continúa un alto nivel de conflicto entre los padres dos años después de la separación, exhiben mayor impulsividad y conductas agresivas que los niños de familias íntegras, pero que, a su vez, los niños de familias separadas con bajo nivel de conflicto son menos agresivos que los que tienen familias íntegras pero conflictivas.

Vuelvo a poner el mayor énfasis sobre la estricta «conflictividad entre los padres» como principal causa de los trastornos entre los hijos. Es cierto que los niños de familias separadas evidencian más alto nivel de ansiedad, menor autoestima y mayor tendencia depresiva que los de familias íntegras, pero estas diferencias sólo están presentes cuando la conflictividad entre los padres sigue siendo alta después de la separación. Es decir, cuando el conflicto postseparación entre los padres es bajo no hay diferencia entre los niños de familia intacta y de familia separada.

No me cansaré de repetir que la estabilidad de una buena relación entre los padres es el clima en que queda más consolidada y asegurada la buena salud mental de los hijos.

Dr. Paulino Castells

(Crecer con padres separados, Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La Mujer al pie de la Cruz

En el ángelus del día 8 de marzo, el Papa saludó, oró y bendijo a las mujeres, que «nos transmiten —dijo— la capacidad de entender el mundo con ojos diversos, sentir las cosas con corazón más creativo, más paciente, más tierno». Un gran aplauso acogió sus palabras.

«En la hora suprema de la nueva creación», a los pies de la cruz, encontramos a la Mujer. Cristo nos lleva a María: «Mujer, ahí tienes a tu hijo», «ahí tienes a tu Madre» (Jn 19,26-27). María es *madre firmísima*, es *mujer del dolor* y, al mismo tiempo, *de la vigilante espera* de un misterio, más grande que el dolor, que está a punto de cumplirse. Desde su fe, ve brotar el nuevo futuro y aguarda con esperanza el mañana de Dios.

«Dos mujeres —María y la Iglesia— llevan adelante la esperanza que es Cristo.»

Santa Teresa, mujer, fiel hija de María y de la Iglesia, en uno de sus bellos poemas canta: «En la cruz está la vida / y el consuelo, / y ella sola es el camino / para el cielo.»

A los pies de la cruz «también miramos nuestra pequeña alma, que jamás se perderá si continúa siendo también una mujer cercana a estas dos grandes mujeres que nos acompañan en la vida: María y la Iglesia».

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

30. ■ Dilluns Sant (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Is 42,1-7 / Sl 26 / Jn 12,1-11]. Sant Quirí, tribú romà mr., pare de Balbina; sant Règul, bisbe; sant Joan Clímac, abat.

31. ■ Dimarts Sant [Is 49,1-6 / Sl 70 / Jn 13,21-33.36-38]. Sant Benjamí, diaca i mr. (424) a Pèrsia; sant Amós, profeta; santa Balbina, vg. romana i mr.; beat Amadeu (†1472), duc de Savoia.

1. ■ Dimecres Sant [Is 50,4-9a / Sl 68 / Mt 26,14-25]. Sant Venanci, bisbe i màrtir; sant Hug, bisbe; santa Teodora, màrtir; beat Nuño Álvares Pereira, religiós carmelità.

2. □ Dijous Sant [Missa de la Cena del Senyor: Ex 12,1-8.11-14 / Sl 115 / 1Co 11,23-26 / Jn 13,1-15]. Sant Francesc de Pàola (1416-1507), ermità, fund. Mínims (CR). Santa Maria Egípcíaca, penitent; sant Francesc Coll i Guitard.

3. ■ Divendres Sant [Celebració de la Passió del Senyor: Is 52,13-53,12 / Sl 30 / He 4,14-16; 5,7-9 / Jn 18,1-19,42]. Sant Sixt I, papa, mr.; sant Nicetas, abat.

4. ■ Dissabte Sant. Sant Plató, abat; sant Benet de Palerm, rel. franciscà.

5. □ † Diumenge vinent, Pasqua de Resurrecció del Senyor (litúrgia de les hores: pròpia). [Vetlla: després dels textos de la Llei i dels Profetes, Rm 6,3-11 / Sl 117 / Mc 16,1-7. Missa del dia: Ac 10,34a.37-43 / Sl 117 / Col 3,1-4 (o bé: 1Co 5,6b-8) / Jn 20,1-9 (o bé: Mc 16,1-7). Per a la missa vespertina, l'Evangeli pot ser: Lc 24,13-35]. Sant Vicenç (o Vicent) Ferrer (1350-1419), prev. dominicà, de València (on se celebra el dilluns de la segona setmana de Pasqua). Santa Emília, vg. i mr.; santa Maria-Crescència Höss, vg. franciscana.

DIUMENGE DE RAMS O DE LA PASSIÓ DEL SENYOR

Del llibre d'Isaïes (Is 50,4-7)

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre, em desvetlla l'orella, perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrencaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em do no per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

Salm responsorial (21)

R. *Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?*

Tots els qui em veuen es riuen de mi, / amb els llavis i amb el cap prenen aires de mofa: / «S'ha adreçat al Senyor, que l'alliberi, doncs; / que el salvi, si tant se l'estima.» R.

M'envolta una munió de gossos, / em rodeja un estol de malfactors, / m'han lligat les mans i els peus, / puc comptar tots els meus ossos. R.

Es reparteixen entre ells els meus vestits, / es juguen als daus la meua roba. / Almenys vós, Senyor, no us allunyeu; / força meva, cuiteu a defensar-me. R.

Anunciaré als meus germans el vostre nom, / us lloaré enmig del poble reunit. / Fidels del Senyor, lloeu-lo, / fills de Jacob, glorifiqueu-lo, / reverencieu-lo, fills d'Israel. R.

De la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de capturar-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeguïn que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

Passió de nostre Senyor Jesucrist segons sant Marc (Mc 14,1-15,47) (Fragment final)

C. Els qui passaven l'insultaven, movien el cap amb aire de mofa i deien: S. «Ah, tu que vols destruir el santuari i reconstruir-lo en tres dies, salva't tu mateix i baixa de la creu.» C. També se'n burlaven els grans sacerdots, comentant amb els mestres de la Llei: S. «Ell que salvava els altres, no és capaç de salvar-se ell mateix. El Messies, el rei d'Israel, que baixi ara de la creu i nosaltres, quan ho veurem, creurem en ell.» C. També li feien retrets, els qui havien estat crucificats amb ell.

Jesús llançà un gran crit i expirà

C. Arribat el migdia s'estengué per tota la terra una fosca fins a mitja tarda. I a mitja tarda Jesús cridà amb tota la força: † «Elohi, Elohi, lamá sabactani?» C. Que traduït vol dir: † «Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?» C. Alguns dels qui eren allí deien: S. «Mireu com crida Elies.» C. Un corregué, xopà de vinagre una esponja, la posà al capdamunt d'una canya perquè begués, i deia: S. «Deixeu, a veure si ve Elies a desclav-lo.» C. Jesús llançà un gran crit i expirà.

(Aquí tothom s'agenolla, i fa una pausa.)

C. En aquell moment la cortina que tancava el santuari s'esquinçà en dos trossos de dalt a baix. El centurió, que estava dret davant d'ell, quan veié com havia expirat, digué: S. «És veritat; aquest home era Fill de Déu.» C. També hi havia unes dones mirant-s'ho de lluny. Entre elles hi havia Maria Magdalena, Maria, mare de Jaume el menor i de Josep, i Salomé, que havien seguit Jesús quan era a Galilea i el proveïen amb els seus propis recursos; n'hi havia també moltes altres, que havien pujat amb ell a Jerusalem.

Josep féu rodolar una pedra per tancar l'entrada del sepulcre

C. Ja cap al tard, com que era divendres, a punt de començar el repòs del dissabte, Josep d'Arimatea, membre honorable del sanedrí, que esperava també el Regne de Déu, va atrevir-se a anar a trobar Pilat i a demanar-li el cos de Jesús. Pilat s'estranyà que ja fos mort. Cridà el centurió per informar-se'n, i un cop ho sabé per ell, donà el cos a Josep. Josep comprà un llençol, desclavà Jesús, l'amortallà amb el llençol i el posà en un sepulcre tallat a la roca. Després féu rodolar una pedra per tancar l'entrada del sepulcre. Maria Magdalena i Maria de Josep miraven on l'enterraven.

Lectura del llibre de Isaïes (Is 50,4-7)

Mi Señor me ha dado una lengua de iniciado, para saber decir al abatido una palabra de aliento. Cada mañana me espabilaba el oído, para que escuche como los iniciados. El Señor me abrió el oído; y yo no resistí ni me eché atrás: ofrecí la espalda a los que me apaleaban, las mejillas a los que mesaban mi barba; no me tapé el rostro ante ultrajes ni salivazos. El Señor me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como pedernal, sabiendo que no quedaría defraudado.

Salm responsorial (21)

R. *Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?*

Al verme, se burlan de mí, / hacen visajes, menean la cabeza: / «Acudió al Señor, que lo ponga a salvo; / que lo libre, si tanto le quiere.» R.

Me acorrala una jauría de mastines, / me cerca una banda de malhechores; / me taladran las manos y los pies, / puedo contar mis huesos. R.

Se reparten mi ropa, / echan a suertes mi túnica. / Pero tú, Señor, no te quedes lejos; / fuerza mía, ven corriendo a ayudarme. R.

Contaré tu fama a mis hermanos, / en medio de la asamblea te alabaré. / Fieles del Señor, alabadlo; / linaje de Jacob, glorificadlo; / temedlo, linaje de Israel. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 2,6-11)

Cristo, a pesar de su condición divina, no hizo alarde de su categoría de Dios; al contrario, se despojó de su rango y tomó la condición de esclavo, pasando por uno de tantos. Y así, actuando como un hombre cualquiera, se rebajó hasta someterse incluso a la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo levantó sobre todo y le concedió el «Nombre-sobre-todo-nombre»; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

Passió de nostre Senyor Jesucrist segons sant Marcos (Mc 14,1-15,47) (Fragmento final)

C. Los que pasaban lo injuriaban, meneando la cabeza y diciendo: S. «¡Anda!, tú que destruías el templo y lo construías en tres días sálvate a ti mismo bajando de la cruz.» C. Los sumos sacerdotes con los escribas se burlaban también de él, diciendo: S. «A otros ha salvado, y a sí mismo no se puede salvar. Que el Mesías, el rey de Israel, baje ahora de la cruz, para que lo veamos y creamos.» C. También los que estaban crucificados con él lo insultaban.

Jesús, dando un fuerte grito, expiró

C. Al llegar el mediodía, toda la región quedó en tinieblas hasta la media tarde. Y, a la media tarde, Jesús clamó con voz potente: † «Eloi, Eloi, lamá sabctani.» C. Que significa: † «Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?» C. Algunos de los presentes, al oírlo, decían: S. «Mira, está llamando a Elías.» C. Y uno echó a correr y, empapando una esponja en vinagre, la sujetó a una caña, y le daba de beber, diciendo: S. «Dejad, a ver si viene Elías a bajarlo.» C. Y Jesús, dando un fuerte grito, expiró.

(Todos se arrodillan, y se hace una pausa.)

C. El velo del templo se rasgó en dos, de arriba abajo. El centurión, que estaba enfrente, al ver cómo había expirado, dijo: S. «Realmente este hombre era Hijo de Dios.» C. Había también unas mujeres que miraban desde lejos; entre ellas, María Magdalena, María, la madre de Santiago el Menor y de José, y Salomé, que, cuando él estaba en Galilea, lo seguían para atenderlo; y otras muchas que habían subido con él a Jerusalén.

José rodó una piedra a la entrada del sepulcro

C. Al anochecer, como era el día de la preparación, víspera del sábado, vino José de Arimatea, noble senador, que también aguardaba el reino de Dios; armándose de valor, se presentó ante Pilato y le pidió el cuerpo de Jesús. Pilato se extrañó de que hubiera muerto ya; y, llamando al centurión, le preguntó si hacía mucho tiempo que había muerto. Informado por el centurión, concedió el cadáver a José. Este compró una sábana y, bajando a Jesús, lo envolvió en la sábana y lo puso en un sepulcro, excavado en una roca, y rodó una piedra en la entrada del sepulcro. María Magdalena y María la de José observaban dónde lo ponían.

COMENTARI

Jesús avança cap a la passió

Jesús agonitzant a la creu s'apropia de la pregària de lamentació del salm 22 (21), d'on reprèn (vegeu 15,34) la frase que fa de tornada del salm responsorial: «Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?»

Aquest salm és ple de desolació, amb imatges colpidores. L'orant, embolcallat pel sofriment i a punt de morir, sent el silenci de Déu i l'hostilitat dels homes.

Però, tot de sobte, la pregària es torna una espera confiada en l'ajut del Senyor i una acció de gràcies que vol compartir amb el poble d'Israel. Al començament de la setmana de passió, aquesta pregària ens introdueix ade-

quadament en la celebració del misteri pasqual de Jesús mort i ressuscitat.

L'Ungit del Senyor, el Messies, que ha estat acollit a Jerusalem per les multituds que cridaven «hosanna!», és el mateix Jesús que, uns dies després, ha estat entregat als seus enemics i clavat a la creu.

Els dos moments no es poden separar, com tampoc no es poden separar la mort en creu i la resurrecció. Sant Marc narra el relat de la Passió amb un estil descarnat, tot accentuant el caire dramàtic i desconcertant de la passió de Jesús, que és interpretada com l'acompliment de la missió històrica de Jesús. Tot l'evangeli de Marc està orientat a la passió de Jesús, fins al punt que s'ha dit que l'evangeli de Marc és un relat de la Passió amb una llarga

introducció. Amb gran llibertat, Jesús recorre el camí de la seva vida que té com a final la creu. Per a ell, la mort en creu no és un incident inesperat, sinó una veritable elecció. Aquesta llibertat sobirana de Jesús és expressió de la seva obediència total al Pare. És el que ens recorda sant Pau a la segona lectura: «S'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu.» Aquí, al peu de la creu, el centurió confessà: «És veritat; aquest home era Fill de Déu.» Paradoxalment, només qui segueix Jesús fins al lloc de la crucifixió pot reconèixer la divinitat de Jesús i proclamar-lo Fill de Déu. És aquí on Déu revela el seu amor gratuït que ens salva.

CRÒNICA DIOCESANA

El bisbe de Tortosa rep la medalla d'or de la Facultat de Teologia de València

Dimecres 4 de febrer, en el marc de les celebracions del 40è aniversari de Facultat de Teologia de València «Sant Vicent Ferrer», Mons. Enrique Benavent, bisbe de Tortosa, rebia de mans del cardenal Antonio Cañizares, arquebisbe de València, la medalla d'or d'aquesta Facultat en reconeixement a la seva labor. D'ella, don Enrique va ser professor i degà i va portar les converses per a la unió d'aquesta Facultat amb l'Estudi dels Pares Dominics.

En el mateix acte, en el que van participar 11 bisbes i un gran nombre de professors i alumnes de la Facultat, van rebre el «Doctorat Honoris Causa» Mons. Vicente Cárcel i don Argimiro Velasco.

L'actual degà va reconèixer els mèrits de professors i homenatjats. A la mateixa *laudatio* ens unim i alegrem els diocesans pel nostre Sr. Bisbe.

La parròquia de Sant Blai de Tortosa celebrà la festa del seu patró

El 3 de febrer, dia de Sant Blai, la nostra parròquia celebrà la festa del seu titular amb una Missa solemne, presidida pel Sr. Bisbe i concelebrada pel Sr. Rector Mn. Isaïes, Mn. Prades i Mn. Sales. Hi eren presents el Sr. Alcalde i regidors, membres de l'Associació de Veïns Centre-Nucli Històric i molts fidels que omplien el temple de gom a gom.

El Sr. Bisbe en l'homilia digué que ens havíem reunit per celebrar la festa d'un sant dels més populars, que el poble cristià no l'ha oblidat al pas del temps. Sant Blai va viure als primers segles del cristianisme i era una persona bona i, precisament per aquesta bondat, va donar un testimoni de fe en el martiri.

En finalitzar l'Eucaristia tingué lloc la benedicció dels aliments. En sortir del temple, els assistents fórem obsequiats amb les típiques «coquetes de Sant Blai» obsequi de l'Associació de Veïns.

Maria Joana Querol

Vida Creixent de Tortosa celebrà la festa dels seus patrons Simeó i Anna

El dia 2 de febrer, festa de la Presentació del Senyor, el moviment de Vida Creixent de Tortosa celebrà la festa dels seus sants patrons: Simeó

i Anna. Aquest moviment cristià de gent gran desitja viure amb maduresa i en clau d'optimisme les seves limitacions, amb acceptació, adaptació, superació, presència... i també amb una formació continuada mitjançant les reunions mensuals dels grups, trobades i conferències. El nostre consiliari diocesà, Mn. Joan Bajo, en programà per a aquest curs un cicle que tenen lloc a l'Espai Patronat, obertes a tothom i amb la col·laboració del Consell Municipal de la Gent Gran.

Mn. José Luis Arín, vicari general i rector de la parròquia del Sant Crist de la Catedral, celebrà a les 18.30 h la Missa a l'altar de la Mare de Déu de la Cinta. Hi assistiren membres de Vida Creixent de diferents parròquies de la ciutat.

Maria Joana Querol

Festes de la Candelera

El dilluns 2 de febrer, l'Ametlla de Mar va celebrar la festa de la Mare de Déu de la Candelera: misses solemnes, la processó de les atxes amb molta participació de gent, el nostre bisbe Enrique que la va presidir i va fer el sermó des del balcó de la casa la Dolфина, on ens va encoratjar a seguir aquest acte de devoció a Maria que congrega tot el poble.

Els quintos que van portar la peanya de la Mare de Déu, aquest any formaven un grup de 47, i van cantar la Salve amb gran devoció. Per altra part la presentació dels infants nounats, van ser vint-i-dos, es féu el dia 3 amb una missa a les 11 h del matí, on cadascú fou cridat per fer l'ofrena a Maria, recordant la presentació de Jesús al temple.

Mn. Antoni Bordàs Belmonte, rector de l'Ametlla de Mar

PALABRAS DE VIDA

Contemplar, celebrar, vivir

La celebración del Domingo de Ramos en la Pasión del Señor constituye el punto de partida de la Semana Santa. Durante estos días un ambiente de religiosidad invade las calles de nuestros pueblos y ciudades. Los actos religiosos, tanto en los templos como fuera de ellos, crean un clima de fe y una sensación de que estamos ante unos días santos. Todos los cristianos celebramos los mismos acontecimientos y, sin embargo, cada pueblo tiene sus propias tradiciones, su modo peculiar de celebrar la pasión y muerte del Señor. A pesar de la secularización del ambiente, durante estos días la tradición y la fe se unen para recordar la entrega del Señor por todos los hombres. Este recuerdo ha de ser, al mismo tiempo, contemplación, celebración y vivencia.

Son días para contemplar al Señor. Contemplar es centrar la mirada y el corazón, es mirar con ojos de fe y amor. La participación de un modo u otro en los desfiles procesionales en los que se muestran distintos momentos de la Pasión y donde, con imágenes y otros signos, se

anuncia la muerte del Señor; una visita a la Iglesia, un rato de oración ante una imagen del Señor crucificado, etc... Son pequeños detalles que nos pueden ayudar a que vivamos estos días centrados en Cristo. Cuando miramos a Cristo descubrimos la belleza de su amor y sentimos en nuestro corazón un deseo de amarle. El fruto de la contemplación es crecer en el amor al Señor.

Son días para celebrar el misterio cristiano. Lo que se anuncia en las calles se hace presente en las celebraciones litúrgicas bajo el velo de los ritos y de los símbolos. Es una presencia sacramental, pero real, del misterio de nuestra salvación. Durante los días del Triduo Pascual acompañaremos al Señor en la entrega de su vida hasta la muerte; permaneceremos en oración junto al sepulcro y viviremos el gozo de la resurrección. La Eucaristía, el gesto de lavar los pies de los discípulos, la agonía de Getsemaní, la Cruz, el sepulcro, etc... Todo nos habla de Aquel que no vino a ser servido, sino a «servir y dar la vida por muchos» (Mt 20,28). La liturgia nos ayuda a unirnos realmente al misterio de Cristo.

Pero la contemplación y la celebración no son fin en sí mismas. Todo desemboca en la vida. Quien ha contemplado y celebrado el misterio de Cristo está llamado a vivir desde Él. El lavatorio de los pies termina con unas palabras que el Señor dirige a sus discípulos: «¿Comprendéis lo que he hecho con vosotros? Vosotros me llamáis «el Maestro» y «el Señor», y decís bien, porque lo soy. Pues si yo, el Maestro y el Señor, os he lavado los pies, también vosotros debéis lavaros los pies unos a otros: os he dado ejemplo para que lo que yo he hecho con vosotros, vosotros también lo hagáis» (Jn 13,12-15). En la visión de Juan, el lavatorio de los pies no es más que la Eucaristía hecha vida. Es en la vida de cada día donde nos debemos examinar para ver si aquello que contemplamos y celebramos, llegamos a vivirlo. Si lo hacemos así, estaremos siguiendo los pasos de Cristo.

Que a todos nos alcance la gracia que brota de la cruz.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa